

Kwaliteit over de grenzen

Best friends

Anna Italianer, journalist

'Als je als compagnon betrokken was bij een internationale deal, belde je een vriendje op in New York, Londen of Parijs en daar werkte je dan mee samen', aldus Sietze Hepkema van Allen & Overy (OSR *Oprecht*, 2006-6). Zo ging het twintig jaar geleden, tegenwoordig wordt er veel vaker over landsgrenzen heen samengewerkt, zoals in een netwerk of door (lossere) samenwerking met bevriende advocatenkantoren: *best friends*. Hoe selecteer je de buitenlandse partner? En hoe weet je dat de kandidaat- *best friend* voldoende kwaliteit in huis heeft?

WEL OFFICIEEL, NIET EXCLUSIEF

De Bok Roijers Gasseling Advocaten, een middelgroot kantoor in Rotterdam, maakt sinds zes jaar deel uit van het netwerk JCA International. De keuze voor dit samenwerkingsverband kwam min of meer toevallig tot stand. De Bok Roijers Gasseling: 'Ten tijde van de oprichting van ons kantoor wilden wij graag aansluiting bij een internationaal netwerk. Bij de Nederlandse Orde van Advocaten was hierover geen enkele informatie beschikbaar. Wij kregen het samenwerkingsverband op een presenteerblaadje aangeboden; JCA International zocht per advertentie in het *Advocatenblad* naar een Nederlands kantoor. Wij reageerden, samen met nog een aantal andere kantoren. Vervolgens kregen wij een delegatie op bezoek die ons kantoor grondig heeft doorgelicht. Enige weken later kregen wij het bericht dat JCA International ons had uitgekozen. Inmiddels hadden wij ook vastgesteld met een goede, professionele organisatie van doen te hebben. Grofweg zijn de andere kantoren die bij dit netwerk zijn aangesloten van dezelfde grootte en samenstelling als wij. Het uitgangspunt is dat wij waar mogelijk van elkaar gebruikmaken, maar er is geen exclusiviteit. Dan hadden wij het nooit gedaan.'

JCA International eist van de kantoren onder andere een beroepsaansprakelijkheidsverzekering, en een eigen website. Er zijn speciale commissies die de aangesloten kantoren bezoeken. Hoewel de beperking tot één

Hoe goed is het advocatenkantoor in den vreemde?

kantoor per jurisdictie de kwaliteitscontrole overzichtelijk houdt, wordt er nog wel eens een kantoor uit het netwerk gezet. Jacques Roijers: 'We zijn heel selectief maar je maakt weleens een inschattingfout. Als kantoren de contributie niet voldoen of ze komen nooit opdagen op de halfjaarlijkse bijeenkomsten, kunnen ze uit het samenwerkingsverband

NEDERLANDERS VOLGENS AMERIKANEN

Nederlandse advocaten doen het lang niet slecht volgens Chris Paparella, partner bij het Amerikaanse arbitragekantoor Hughes, Hubbard & Reed. Hij wordt, vanwege het feit dat hij drie jaar voor Stibbe in Nederland werkte, regelmatig geraadpleegd wanneer zijn Amerikaanse collega's of cliënten behoefte hebben aan een Nederlandse advocaat. Chris Paparella: 'Over het algemeen vinden Amerikaanse advocaten het veel makkelijker met Nederlanders te werken dan met andere Europese collega's. Nederlandse advocaten zijn bovengemiddeld bedreven in de Engelse taal en hebben een positieve instelling. En, het zijn tenslotte Nederlanders, ze hebben er duidelijk plezier in zaken te doen met het buitenland. Dat is zeker niet in heel Europa het geval.'

worden gezet. Ook kijken we naar de beheersing van het Engels. Wij hebben een kantoor in Spanje gehad waarvan de juridische kwaliteit

'Wij kregen het samenwerkingsverband op een presenteerblaadje aangeboden; onze partner zocht per advertentie een Nederlands kantoor'

prima was, maar waarvan de beheersing van de Engelse taal toch onvoldoende bleek voor een goede internationale samenwerking. Dit kantoor maakt niet langer deel uit van ons internationale netwerk.'

Roijers is tevreden over de opbrengsten: 'De contributie bedraagt een paar duizend euro per jaar, maar dat is het meer dan waard. De baten overtreffen de kosten in ruime mate.'

SPECIALISTEN ONDER ELKAAR

Streefkerk Advocaten, een kleinschalig kantoor in Voorburg, maakt sinds vijf jaar deel uit

Illustratie: Andre Klijsen

MATTHIJS KAAKS

De curator, de boedel en de schaar

Er is één sector van de balie waar de – door columnist confrère Joost Beversluis in het vorige nummer gesignaleerde – schaarbeweging haar knipwerk genadeloos mag verrichten. Dat is het wereldje van de faillissementscuratoren dat hoofdzakelijk uit mannen bestaat.

Het eigenaardige van het werk van de curator is dat de afwikkeling van ieder nieuw faillissement begint met de climax; de spanning of er in de boedel wat te halen valt. Is er enig actief? Auto's om te verkopen. Voorraad. Huizen. Antiek. Dit alles appelleert sterk aan de mannelijke oerdrift, zijn jagersinstinct. In de ogen van menig failliet is de curator als een viking die zijn drakenboot aanmeert en met getrokken zwaard plunderend een dorpje binnenstormt.

Vrouwen zouden het vuile werk minder makkelijk aan kunnen. Een curator moet zijn mannetje staan. Denk aan de fysieke confrontatie met de soms agressieve curandi. Of het in- en uitladen van boedel en inventaris. Een ervaren curator rijdt een grote SUV met veel laadruimte. Bij het eerste, onaangekondigde, bezoek aan de failliet kunnen de kostbare schilderijen en breedbeeld TV's meteen worden ingeladen. Dekt de boedel het salaris van de curator niet? Dan moet de schoonfamilie van failliet maar wat in de boedel storten onder het voorwendsel dat met € 20.000 wellicht een faillissementsakkoord te regelen is.

Het werk van de curator is als een spannend jongensboek dat in het eerste hoofdstuk begint met de ontknoping. Vervelend is dat het boek daarna nog helemaal moet worden uitgelezen. De administratieve afwikkeling staat in schril contrast met de euforische roes van het eerste uur. Er volgt een eindeloze stroom zouteloze briefjes en formulieren die gewisseld worden met de bedrijfsvereniging, de belastingdienst. Om maar te zwijgen over de zeurderige crediteuren, die zich niet willen neerleggen bij het traditionele standaardbriefje waarin de curator verklaart dat 'gezien de staat van de boedel het vooruitzicht op enige uitkering somber is en te gelegener tijd eventueel nadere informatie zal volgen tenzij het faillissement wegens gebrek aan baten intussen zal zijn opgeheven'.

Als de buit eenmaal binnen is laat de curator de afwikkeling van het faillissement het liefst over aan enkele paralegals of aan zijn secretaresse. Een enkeling probeert de uren van zijn secretaresse nog eens afzonderlijk in rekening te brengen (zie 'De curator, de boedel en de vork', in *Advocatenblad* 2002-17). De overheveling van een substantieel deel van de boedel naar de eigen kantoorrekening vereist nog wel bijzondere behendigheid. Er zijn curatoren die daar erg creatief in zijn. Vooral CMS (Curator Meer Salaris) Derks Star Busmann is wat dat betreft graag grensverleggend bezig. Onlangs werd voor de tweede maal in korte tijd een curator van dat kantoor door de rechtbank teruggefloten omdat hij zijn vork een maatje te groot had genomen en € 50.000 teveel uit de boedel had gegrist.

Juist deze heren die, als hongerige katers op het spek gebonden, te gemakkelijk hun zelfbeheersing verliezen, zouden gebaat zij bij wat feminisering van de faillissementspraktijk.

Er zijn curatoren die van teveel testosteron verlost kunnen worden. Laat die schaar maar komen.

van Benefit Insurance Lawyers Group (BILG). Een internationaal netwerk van verzekeringsrechtadvocaten. De samenwerking is exclusief. De selectie lag voor de hand, zegt partner Bertjan de Lange: 'Wij hadden voor de oprichting van BILG al veel contacten op het gebied van het verzekeringsrecht met kantoren in het buitenland. Deze contacten zijn nu geformaliseerd. Wij kenden elkaars kwaliteiten al. Bovendien maken er nu elf kantoren deel uit van het netwerk, dat is overzichtelijk. Als gespecialiseerd netwerk hebben we ook meer gemeenschappelijk dan wanneer sprake is van een algemene praktijk.'

Bertjan de Lange verwachtte dat verzekeringsmaatschappijen door de Europese eenwording meer grensoverschrijdend zouden werken, en dat zou een stroom van zaken op het gebied van het verzekeringsrecht meebrengen. Deze verwachting is niet helemaal uitgekomen, maar er zijn veel zaken uit het buitenland die de weg naar zijn kantoor vinden en vice versa. 'De baten overtreffen de kosten van het netwerk ruimschoots.'

Van cultuurverschillen heeft De Lange weing last: 'In Engeland werken wij samen met een vrij groot kantoor, dat is anders dan bij ons. Daar moet je mee leren omgaan. Dat lukt in de praktijk uitstekend doordat wij de advocaten in het buitenland persoonlijk kennen'. Bertjan de Lange voelt zich door de beperking tot verzekeringsrecht niet in zijn bewegingsvrijheid beperkt. 'Wanneer je je zou aansluiten bij allerlei netwerken heeft de samenwerking nauwelijks effect meer. Bovendien heb je dan geen zicht meer op de kwaliteit.'

'We spreken niet meer van best friends, want de markt begon dat als een toekomstige alliantie te zien'

HORSES FOR COURSES

Nauta Dutilh, groot en onafhankelijk, werkt veel en intensief samen met buitenlandse kantoren, maar blijft graag onafhankelijk en heeft

zich daarom aan geen enkel kantoor of netwerk officieel verbonden. Bestuursvoorzitter Marc Blom: 'Wanneer je kiest voor een bepaald netwerk is dat misschien niet altijd geheel exclusief maar je krijgt toch een zekere verplichting ten opzichte van elkaar, je voelt je dan toch gedwongen kantoren binnen je netwerk te zoeken. Wat wij willen is *horses for courses*. Ervoor zorgen dat we de beste personen voor die specifieke zaak krijgen'.

Nauta hanteert geen formele kwaliteitstoets. Het kantoor heeft wel een speciale stuurgroep opgericht die zicht houdt op de kwaliteit, de buitenlandse relaties coördineert en er bijvoorbeeld voor zorgt dat niet drie mensen op opeenvolgende dagen naar dezelfde kantoren gaan. Marc Blom: 'Je moet met 80 partners wel weten wie wat doet. En wij zijn heel precies in onze selectie: wat is het *track record* van het

>

kantoor, welke mensen kennen we en is een bepaalde snelheid van werken gegarandeerd? Je pikt er niet zo maar iemand uit die je op een keer op een borrel gesproken hebt.’

Een aantal jaren geleden had Nauta nog een *non-exclusive best friends* relatie met het Engelse kantoor Slaughter & May, maar deze term heeft het kantoor laten varen. ‘Wij hebben nog steeds een sterke relatie met dit kantoor, maar we spreken niet meer zo nadrukkelijk van *best friends*, want de markt begon dat toch een

‘Een samenwerkingsverband met een Engels kantoor levert niets op als wij elkaar ook niet informeel kennen’

beetje als een toekomstige alliantie te zien.’ Hoewel het kantoor deze term niet meer hanteert, blijven sociale aspecten in de samenwerking wel van belang. Willem Calkoen, partner

bij NautaDutilh: ‘Ik denk dat het informele aspect nog wel een grote rol speelt. Als wij met een Engels kantoor een samenwerkingsverband aangaan, levert die afspraak niets op als wij elkaar ook niet informeel kennen. Het informele aspect blijft, maar het vrijblijvende is er natuurlijk helemaal niet meer. Ze moeten wel goed zijn.’

Zwangerschapsregeling Movir nu weer niet verboden

Het Hof Amsterdam besliste op 19 oktober dat Movir geen verboden onderscheid maakt naar geslacht. Althans, de zaak leent zich niet voor beslissing in kort geding. Advocate Gabbi Mesters kreeg verleden jaar gelijk van de voorzieningenrechter van de Utrechtse rechtbank, die uitsprak dat onder meer de wachttijd van twee jaar die Movir hanteert voor een arbeidsongeschiktheidsuitkering als gevolg van zwangerschap, discriminerend is. Het Hof Amsterdam acht het ‘voorshands

aannemelijk dat de door Movir geschetste ongewenste gevolgen voor alle verzekerden in dit verband als objectieve rechtvaardigingsgrond zijn aan te merken’. De beoordeling ervan vergt veel onderzoek, Movir schat dat zwangerschapsuitkeringen 25 miljoen euro kunnen kosten, en daarom ‘leent de vordering zich niet voor behandeling in kort geding’. De Amsterdamse advocate en het met haar procederende Proefprocessenfonds Clara Wichmann gaan in cassatie. Mesters: ‘De voorzie-

ningenrechter heeft eerder uitgesproken dat financiële redenen geen objectieve rechtvaardiging kunnen bieden. Bovendien verbiedt de nieuwe Europese richtlijn voor goederen en diensten, die eind 2007 van kracht wordt, dit onderscheid. Maar de politieke ontwikkelingen gaan misschien nog sneller dan de juridische, want CDA en PvdA willen nu een zwangerschapsregeling voor zelfstandigen’.

(LH)

Kamer wil toch advocaat bij politieverhoor

De regering moet een landelijk experiment van twee jaar beginnen waarbij de advocaat in geval van verdenking van levensdelicten ‘tijdig de mogelijkheid krijgt aangeboden aanwezig te zijn bij het eerste politieverhoor’. Eind oktober nam de Tweede Kamer, tijdens de laatste bijeenkomst voor het reces, de desbetreffende motie aan van Dittrich (D66), Wolfsen (PvdA) en Weekers (VVD). Een en ander komt na een eerdere bespreking waarin minister Hirsch

Ballin zei dat hij met cijfers zou komen waaruit zou blijken dat het te duur is om advocaten die toegang te verlenen. Volgens Boris Dittrich, die na 12,5 jaar zijn laatste Kamerdebat deed, was de stemming bepaald geen hamerstuk. ‘CDA, LPF en SGP waren tegen. Zij zien, kort samengevat, advocaten als handlangers van criminelen, en willen strengere straffen. Waarom zou je je dan met advocaten bezighouden?’

Dittrich vertrouwt erop dat de motie nu zal worden uitgevoerd. ‘De minister heeft eerder toegezegd het mee te nemen bij de justitiebegroting. En of het experiment dan misschien stapsgewijs wordt ingevoerd, in de loop van 2007, dat maakt me niet zo heel veel uit.’ (LH)